

[Alfred Jensen.]

og så havde vi ikke været i den situation, vi befinder os i.

Det ændringsforslag, der er stillet af venstres og det konservative folkepartis medlemmer i udvalget, kan ikke få vor støtte, det fremgår jo af hele vor stilling til denne sag. Her tager man direkte parti; åbent og utilsløret går man ind for, at arbejdsgiverne i storlandbruget endnu et år skal kunne fastholde en 9 timers arbejdsdag.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde, at dette forslag ikke var nogen løsning af arbejdstidsspørgsmålet. Nej, det skal erkendes, og derfor afviser vi det. Det er en håndsrekning til de arbejdsgivere, der har optrådt så udfordrende og derfor er kommet i de vanskeligheder, hvori de nu befinder sig.

Men jeg vil gerne sige yderligere, at det forslag om tvungen voldgift, som regeringen havde fremlagt, ej heller var nogen løsning af arbejdstidsspørgsmålet indenfor landbruget, og den ændrede skikkelse, forslaget vil få efter denne behandling, vil heller ikke sikre nogen løsning. Tværtimod, nu har vi fået en affattelse, som mere og mere ligner den tvungne voldgift, vi havde under krigen, som hed arbejds- og forligsnævnet, og for hvilket der var et kongeligt formandskab. Det er jo praktisk talt det samme, vi står overfor nu, en voldgiftsret, hvor formandsskabet skal afgøre sagen, hvis ikke der kan skaffes de nødvendige stemmer i den samlede voldgift. Under besættelsen erfarede Danmarks arbejdere, at et sådant formandsskab ikke var nogen fordel, men tværtimod til skade for arbejderne og for deres berettigede krav. Jeg nævnte, da forslaget var til første behandling, at samtlige arbejdere, da besættelsen var afsluttet, afviste en fortsættelse af den tvungne voldgift, fordi den i reglen betyder, at arbejdsgivernes nejpolitik fortsat kan anvendes. Det, vi står overfor her, er jo det samme, og gennemfører man dette i år, vil det sige, at arbejdsgiverne kan fortsætte med deres nejpolitik, fordi de kan regne med indgreb også i den kommende tid.

Der er ingen grund til, hverken for det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) eller for andre, at tro, at landarbejdernes arbejdstidsspørgsmål bliver løst gennem denne voldgift. Tværtimod kan man forud-

sige, at det ikke vil blive løst; for det, der her sættes i værk, sættes i værk for at forhindre landarbejderne i at få deres ønske opfyldt. Og jeg forstår så udmærket godt, at formanden for Dansk Arbejdsmands Forbund afviser denne løsning. Han husker jo også, hvad der skete under besættelsen, han ved, hvilke bitre erfaringer vi har fra den tid; han ved også, hvilke forventninger der er ude i kommunerne, hvor landarbejdere går arbejdsløse, og hvor det har betydning, at man får fremskaffet beskæftigelse, hvilket delvis kan ske ved at sætte arbejdstiden ned, som her foreslået; og han ved, at en sådan nedsættelse ikke vil blive gennemført, hvis vi gennemfører det foreliggende lovforslag.

Alene den afvisning, som her er sket fra arbejdsmandsforbundets og gartnerforbundets side, må jo være tilstrækkeligt til, at de, der sidder i denne sal og har tilknytning til arbejderbevægelsen, må føle sig solidariske med Dansk Arbejdsmands Forbund i afvisningen. Der sidder jo mange ærede medlemmer her, som i kraft af deres medlemskab eller ledende stilling i et fagforbund er moralsk og faktisk også juridisk forpligtede til at støtte Dansk Arbejdsmands Forbund i dets kamp for at føre landarbejdernes kamp igennem til sejr. Det kan interessere mig at høre, hvordan ærede medlemmer, der sidder herinde og også repræsenterer fagforbund, vil stille sig i denne sag. Vil de virkelig stemme for en tvungen voldgift, som de principielt er modstandere af, som de ved vil komme til at ramme landarbejderne, og som de ved at Dansk Arbejdsmands Forbund og Dansk Gartnerforbund har afvist?

Vil næstformanden i skrædderforbundet, det ærede medlem hr. Robert Sørensen, virkelig stemme for et sådant forslag, som tramper på arbejdsmandsforbundet? Vil det ærede medlem hr. Hans Rasmussen fra smedeforbundet virkelig gå imod arbejdsmandsforbundet? Vil han virkelig give pokker i alle de mange sympatitilkendegivelser, som han og hans forbund har fremsat overfor Danmarks arbejdere? Ja, jeg kunne selvfølgelig også fremhæve det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, sekretær i De samvirkende Fagforbund; føler han sig ikke forpligtet til i hvert fald i denne situation ikke at gå imod Dansk Arbejdsmands Forbund ved